

Chương 7

“**Đ**ưa tôi đến chỗ Cassandra,” Kat gầm lên với cô nàng Thợ săn đêm tóc nâu đang ngồi trong xe bên cạnh cô. Cô chưa bao giờ để bất kì ai điều khiển cô hay tình huống xung quanh cô. “Tôi là người duy nhất có thể bảo vệ cô ấy.”

“Phải,” Corbin đáp khi ngoặt xe qua lối vào biệt thự của mình. “Cô đã rất xuất sắc trong việc bảo vệ cô ấy khỏi cái gì nhỉ... một túi rác phải không?”

Kat nổi điên lên. Con thoi thúc giáng một tia sét khiến cô Thợ săn biến thành tro bụi vụn lóe trong óc cô - sản phẩm phụ của tính nóng nảy cô thừa kế từ mẹ mình. May cho Corbin là Kat giống cha nhiều hơn, từ lâu cô đã học được cách hít thở sâu và không đầu hàng cơn nóng giận trẻ con của mình.

Giận dữ chẳng mang lại điều gì tốt đẹp. Cô phải tìm Cassandra và nếu cô sử dụng quyền năng để làm điều đó, Stryker cũng sẽ tìm ra Cass. Tên khốn đó đã học được cách lần theo dấu vết năng lượng của cô và sử dụng chúng để chống lại cô. Thế nên cô mới không đánh trả lại hắn lúc ở hộp đêm. Dù thế nào chăng nữa, Stryker cũng mạnh hơn cô nhiều. Chủ yếu do hắn chẳng quan tâm có thể tổn thương tới ai để đạt được mục đích.

Đó cũng là lý do cô cần cô nàng Thợ săn này đưa cô tới chỗ Cass.

Kat dịch chuyển tức thời khỏi căn hộ trong chưa đầy năm phút để tới chỗ Nữ thần Hủy diệt và bảo bà ta để Cassandra được yên thân.

Làm sao cô biết bà ta lại dùng kế điệu hổ ly sơn đó để cử Stryker và đám người của gã tới trong lúc cô đi được?

Cảm giác bị phản bội khiến cô khó thở. Qua bao thế kỉ, cô đã phục vụ đúng bổn phận của mình đối với cả Apollymi và Artemis. Giờ cả hai người họ đều dùng cô để chống lại nhau và cô chẳng thích thế chút nào.

Cả hai đều không hiểu tại sao cha cô lại không muốn tham gia trò chơi này của họ. Ông ấy thông minh hơn Kat nhiều vì ông ấy luôn tự chủ để tránh xa những tình huống như thế này. Giường như chỉ có ông mới hiểu hai vị nữ thần.

Giá như cô có thể gọi cho ông. Có lẽ ông sẽ kết thúc chuyện này chỉ trong vài giây. Nhưng kéo ông vào cuộc chỉ khiến mọi sự tồi tệ hơn.

Không, cô phải tự lo thôi.

Hơn nữa, cô không còn quan tâm hai người phụ nữ kia muốn gì. Năm năm qua, cô trở nên rất gần gũi và yêu quý Cassandra, cô không muốn nhìn thấy cô bạn mình bị lợi dụng chứ đừng nói gì đến chuyện bị tổn thương.

Đã đến lúc bọn họ để cô ấy được yên.

Corbin ra khỏi xe.

Kat theo cô ta vào ga-ra, rồi dừng lại khi Corbin mở khóa căn nhà. “Nghe này, chúng ta cùng một đội mà.”

Cô nàng Thọ sẵn nhìn cô như thể cô bị điên rồi. “Chắc chắn rồi, cung à. Giờ cô cứ vào nhà đi đã, tôi phải trông chừng cô để đảm bảo rằng cô không làm chuyện tương tự như để mặc Cassandra một mình với kẻ thù lần nữa.”

Kat dùng một chút năng lực để giữ cánh cửa đóng lại. Corbin xoay xoay tay nắm cửa và dùng tay đập lên tấm gỗ.

Kat giận dữ nói, “Nếu tôi muốn Cassandra chết, cô không nghĩ năm năm qua đã có đủ cơ hội cho tôi làm điều đó à? Sao phải chờ đến bây giờ?”

Corbin lùi khỏi cánh cửa. “Làm sao tôi biết cô đã quen cô ấy năm năm rồi?”

Kat cười phá lên về châm biêm. “Cô cứ hỏi cô ấy xem.”

Corbin nhìn cô chăm chú. “Vậy tại sao cô lại bỏ mặc cô ấy như thế?”

Kat cũng nhìn lại cốt để Corbin nhìn ra sự chân thành của cô. “Tôi xin thề nếu tôi biết mấy tên điên cuồng sát đó sẽ tìm tới tôi sẽ không bao giờ bước một chân ra khỏi căn hộ đó.”

Dù vậy, Corbin vẫn nhìn cô nghi ngờ. Một mặt, Kat cũng ngưỡng mộ cô gái vì sự bao bọc dành cho Cassandra. Mặt khác, cô cũng muốn bóp cổ cô ta.

“Tôi không biết nữa,” Corbin cất tiếng chậm rãi. “Có lẽ cô nói thật nhưng cũng có thể đó toàn là lời dối trá.”

“Tốt thôi.” Kat giơ tay lên, bực bội. “Cô muốn bằng chứng chứ gì?”

“Cô có không?”

Xoay người lại, Kat vén áo lên chỉ cho Corbin thấy bên dưới hông là hình xăm hai cây cung và mũi tên. Dấu ấn của Artemis.

Mắt Corbin mở lớn. “Tôi biết cô không phải Thọ sẵn đêm. Cô là ai?”

“Tôi là hầu cận của Artemis, giống như cô, tôi được giao nhiệm vụ trông nom Cassandra. Giờ hãy đưa tôi tới chỗ cô ấy.”

Wulf gõ cửa vài cái rồi đẩy nó mở ra, bắt gặp Cassandra đang lau mắt. Anh sững người lại. “Em khóc ư?”

“Không,” cô đáp, hắng giọng. “Bụi bay vào mắt thôi.”

Anh biết cô nói dối nhưng cũng nể trọng sự mạnh mẽ của cô. Thật tốt khi gặp một cô gái không dùng nước mắt để điều khiển đàn ông.

Anh dè dặt bước vào phòng. Ý nghĩ cô ngồi khóc làm ngực anh đau thắt lại. Tệ hơn, anh cảm nhận ham muốn điên rồ kéo cô vào vòng tay anh để an ủi.

“Tôi... Tôi mượn bộ này của Chris.” Anh đưa chiếc quần ngủ và áo phông cho cô.

“Cảm ơn anh.”

Wulf không thể rời mắt khỏi cô. Mái tóc vàng cam của cô xoa xuống mặt. Nét gì đó ở cô làm anh nhớ tới hình ảnh cô gái bé nhỏ sợ sệt và cũng rất mạnh mẽ, quyết đoán.

Anh khum tay áp lên gò má mát lạnh của cô, xoay đầu cô nghiêng lại để cô nhìn vào mắt anh. Trong mơ, anh sẽ đẩy cô ngã xuống giường rồi nhắm nháp môi cô.

Cởi cúc áo cô ra...

“Em đã chiến đấu như vậy cả cuộc đời ư?”

Cô gật đầu. “Cả Daimon và Apollite đều sẵn lòng gia đình em. Có lúc cả nhà lên tới hàng trăm người nhưng giờ thì chỉ còn mình em. Mẹ em luôn nói với chúng em phải sinh thêm con cái. Việc kéo dài huyết mạch đặt lên người chúng em.”

“Sao em không làm thế?”

Cô hít hít một cách đáng yêu. “Tại sao chứ? Nếu em chết, tất cả lũ người kia sẽ thấy câu chuyện thần thoại đó hoàn toàn không đúng, cái chết của chúng em sẽ không bao giờ giúp chúng giải thoát.”

“Em chưa bao giờ nghĩ tới việc biến thành Daimon sao?”

Cô ngả người ra sau và anh nhìn thấy sự thật trong mắt cô.

“Em có thể sao?” anh hỏi cô. “Em có thể giết người vô tội để tồn tại không?”

“Em không biết,” cô đáp, rời khỏi giường để đặt bộ đồ lên tủ áo. “Người ta nói, một lần rồi sẽ quen. Và khi bên trong anh là một linh hồn xa lạ, mọi thứ sẽ thay đổi. Anh cũng sẽ thành người khác. Một kẻ độc ác và thờ ơ. Một người cậu của em đã biến thành Daimon. Lúc đó em mới lên sáu, cậu tới và cố thuyết phục mẹ biến thành Daimon. Khi mẹ từ chối, cậu ấy định giết mẹ. Cuối cùng, vệ sĩ

của mẹ đã giết chết cậu ấy trong lúc em và các chị trốn trong chiếc tủ gần đó. Cậu Demos lúc nào cũng tốt với bọn em.”

U buồn đong lên trong mắt cô khi cô nói, búa vẩy trái tim anh và siết lấy nó thật chặt. Anh không thể hình dung cô đã chứng kiến bao nhiêu thảm cảnh suốt quãng đời tươi trẻ của mình.

Nhưng thời thơ ấu của chính anh cũng đâu dễ dàng gì. Tủi hổ, nhục nhã. Thậm chí qua bao thế kỉ, anh vẫn cảm giác một chút gai nhọn còn sót lại.

Có những nỗi đau không bao giờ tan biến.

“Còn anh thì sao?” cô hỏi, nhìn anh qua vai vì anh không phản chiếu trong gương. “Anh có thấy dễ dàng hơn sau lần đầu xuống tay không?”

Câu hỏi của cô làm anh nổi giận. “Tôi chưa bao giờ sát hại ai. Tôi chỉ bảo vệ mình và em trai.”

“VẬY À,” cô lặng lẽ nói. “Anh nghĩ việc anh xông vào nhà người ta, cướp bóc của họ và khi họ thà chống trả còn hơn quy phục sự tàn bạo của anh thì đó không phải là sát hại ư?”

Nỗi xấu hổ lan tỏa trong anh khi anh nhớ lại vài cuộc càn quét lúc bắt đầu. Lúc đó, tộc người của anh đã tiến xa khỏi làng mình, tấn công các làng khác giữa đêm khuya để cướp người cướp đất. Họ không có ý định giết chóc mà chỉ muốn cướp về càng nhiều nô lệ càng tốt. Thời đó nô lệ rất có giá ở các chợ bên ngoài.

Mẹ anh bàng hoàng khi nghe tin anh và Erik bắt đầu tham gia các vụ cướp cùng với những đứa con trai nhà hàng xóm.

“Các con của ta đã chết rồi,” bà gầm lên trước khi tông cổ anh em anh khỏi căn nhà tồi tàn. “Ta không bao giờ muốn nhìn thấy các ngươi nữa.”

Bà đã làm thế. Mùa xuân năm sau đó, bà qua đời vì bệnh. Em gái anh đã bỏ tiền thuê một gã trai làng trẻ tuổi đi tìm bọn anh để báo tin.

Ba năm trôi qua trước khi họ kịp quay trở về để chịu tang. Lúc đó cha anh cũng đã bị giết chết còn em gái anh cũng bị bắt đi. Wulf đã tới Anh để giải thoát cô bé và Erik đã chết sau khi rời khỏi ngôi làng đó.

Brynhild từ chối đi cùng họ. “Em phải chuộc lại tội lỗi do anh và Erik đã gây ra. Ý Chúa muốn em phải làm nô lệ giống như những người mà anh và Erik đã cướp là bán đi. Tất cả để làm gì hả Wulf? Vì tiền là vinh quang ư? Hãy để em ở đây, anh trai. Em không muốn có thêm cuộc chiến nào nữa.”

Giống như tên gốc, anh rời khỏi ngôi làng của cô và rồi một năm sau cô cũng bị giết chết khi đám người Ăng-lê xâm chiếm làng cô. Sự sống cũng là cái chết. Đó là điều duy nhất không thể tránh khỏi.

Lúc còn là người, anh đã quá quen với điều đó. Khi trở thành Thọ săn đêm, anh đã là chuyên gia.

Anh quay lưng với Cassandra. “Thời đó khác bây giờ.”

“VẬY SAO?” cô hỏi. “Em chưa từng nghe những người sống trong Đêm trường Trung cổ¹ lại đáng bị cho là cừu để ai muốn chém thì chém, muốn giết thì giết đấy.”

Cassandra co rúm lại khi Wulf đáp lại cô bằng tiếng gầm hung dữ. “Nếu em định bắt tôi xin lỗi vì những gì tôi đã làm thì tôi sẽ không làm thế. Tôi được sinh ra ở một dân tộc mà chúng tôi chẳng tôn thờ điều gì ngoài sức mạnh của đao kiếm. Tuổi thơ tôi lấp đầy bằng những tiếng nhạo báng, chế giễu vì cha tôi đã không chịu chiến đấu. Nên khi tôi đủ lớn để chứng minh cho họ thấy tôi không giống ông ấy, rằng tôi có thể và sẽ sát cánh bên họ trên chiến trường, tôi đã nhận lấy ngay.

“Phải, có những điều tôi thực sự nuối tiếc. Ai không thể cơ chứ? Nhưng tôi chưa bao giờ giết hay cưỡng hiếp phụ nữ. Tôi cũng không làm hại trẻ em và đàn ông không có khả năng tự vệ. Còn giống loài của em thì sát hại cả trẻ em và phụ nữ mang thai. Chúng bám theo họ chẳng vì mục đích nào ngoài mong muốn kéo dài mạng sống thối rữa của chúng. Cho nên đừng có lên giọng giảng đạo với tôi.”

Cô nuốt xuống, vẫn cố đứng vững với vẻ kiên cường. “Một số kẻ đúng là như thế. Cũng như tộc người của anh cũng vẫn cưỡng hiếp phụ nữ và cướp bóc thôi. Chẳng phải anh nói chính mẹ anh cũng là một nô lệ bị cha anh bắt giữ sao? Có thể anh cảm thấy ngạc nhiên, Wulf Tryggvason, nhưng nhiều người trong bọn em chỉ săn tìm những kẻ giống như trong tộc của anh thôi. Những kẻ sát nhân. Bọn cưỡng hiếp phụ nữ. Cả một nhánh Daimon được gọi là Agkelos đã thề chỉ ra tay với kẻ nào đáng chết.”

“Em nói dối.”

“Không,” cô nói, giọng đầy chân thành, “Em không nói dối. Thú vị là, khi lần đầu gặp anh, em nghĩ có lẽ anh sẽ biết nhiều về giống loài của em hơn cả vì anh đi săn chúng tôi. Nhưng không phải như thế. Chúng tôi chỉ là súc vật trong mắt anh thôi. Chẳng đáng để anh nói chuyện hầu tìm ra sự thật.”

Đúng vậy. Anh chưa bao giờ nghĩ gì về Daimon ngoài việc chúng là những tên sát nhân đáng chết.

Còn Apollite...

Anh chẳng bao giờ nghĩ tới họ.

Giờ anh đã gặp một “con người” đi liền với danh từ ấy.

Không chỉ thế... anh còn chạm vào người ấy.

Nói những lời thì thầm của những người yêu nhau.

Nhưng như thế có thay đổi được gì?

Không gì cả. Cuối cùng, anh vẫn là Thợ săn đêm và anh vẫn phải săn đuổi Daimon, tiêu diệt bất kì kẻ nào anh tìm thấy.

Chẳng còn gì để nói giữa họ nữa cả. Đó cũng là trở ngại mà cả hai không thể vượt qua.

Anh rút lui khỏi cuộc khẩu chiến. “Buổi tối em được phép tự do đi lại trong nhà còn ban ngày có thể ra sân ngoài chơi.”

“Nếu em muốn rời khỏi đây thì sao?”

Anh nhăn mặt. “Em cứ hỏi Chris xem việc đó có dễ không.”

Tia sáng quen thuộc quay trở lại trong đôi mắt màu ngọc lục bảo của cô. Tia nhìn thách thức và cho anh biết anh không có quyền uy gì với cô cả. Đó cũng là điều anh ngưỡng mộ ở cô nhất - ngọn lửa ý chí mạnh mẽ. “Em đã quen với việc thoát khỏi khó khăn rồi.”

“Còn tôi thì quen với việc lần tìm ra Apollite và Daimon.”

Cô nhướn một bên mày. “Anh đang thách thức em sao?”

Anh lắc đầu. Tôi chỉ nói sự thật thôi. “Nếu em rời khỏi đây, tôi sẽ mang em trở về. Kể cả phải dùng dây trói.”

Bỗng nhiên cô đảo mắt với anh, làm anh nhớ tới Chris. “Anh còn định phạt em nữa hả?”

“Em quá tuổi cho việc đó rồi. Mà chắc em cũng đủ thông minh để biết rằng chỉ có kẻ ngốc mới rời khỏi đây trong khi Stryker và người của hắn đang lùng sục khắp nơi.”

Cassandra ghét khi anh nói đúng. “Ít ra thì em cũng có thể gọi cho bố để thông báo em đang ở đâu cho ông yên tâm chứ?”

Anh lôi điện thoại giắt bên hông ra và đưa cho cô. “Em có thể để nó lại trong phòng khách sau khi xong việc.”

Anh quay bước và mở cửa ra.

“Wulf,” cô cất tiếng trước khi anh đi hẳn.

Anh quay lại nhìn cô.

“Cảm ơn anh đã cứu em lần nữa dù em biết chắc điều đó khiến anh khó chịu lắm.”

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu đi nhiều. “Không đâu, Cassandra. Chính em mới khiến tôi khó chịu.”

Quai hàm anh đanh lại khi anh bước ra khỏi phòng và đóng cánh cửa phía sau lưng.

Cô đứng đó sững sờ khi lời anh nói giáng xuống tâm trí cô. Ai có thể ngờ anh chàng chiến binh Viking của cô lại có mặt dịu dàng như vậy chứ? Nhưng cô biết nhiều hơn thế. Bởi cô đã nhìn thấy con tim anh trong giấc mơ của họ.

Giấc mơ có thật. Chỉ trong vài giờ quý giá thôi nhưng cô đã nhìn thấu tâm can anh. Nỗi sợ của anh.

Những điều anh muốn giấu mọi người, trừ cô...

“Chắc mình điên mất rồi,” cô thở hắt ra. Làm sao cô có thể cảm thấy anh dịu dàng khi anh đã giết chết đồng loại của cô?

Và sâu thẳm trong cô tự hỏi, liệu anh có giết chết cô không nếu cô biến thành Daimon.

Wulf thở một hơi dài mệt mỏi khi bước vào phòng khách, nơi Chris đang nằm ườn trên sofa. Tuyệt thật, lại thêm một người nữa không chịu nghe lời anh.

Hỡi thần Thor ơi, sao không thể nói lí với họ được thế nhỉ?

“Tôi tưởng tôi đã bảo cậu đi đóng gói đồ đạc cơ mà.”

“Đi xếp đồ, đánh răng và ‘cua’ gái. Anh chỉ biết ra lệnh có thể thôi.” Chris chuyển kênh ti vi liên tục. “Nếu anh nhìn xuống chân em, anh sẽ thấy em đã xếp đồ xong rồi và đang chờ mệnh lệnh tiếp theo của ngài đây, cảm ơn nhiều nhé.”

Wulf nhìn xuống chiếc ba lô đen ở trước ghế. “Chỉ có thể thôi à?”

“Vâng. Em không cần nhiều đồ lắm, mà dù có cần gì thì cũng có thể mua thêm mà vì Hội đồng biết họ cần phải thỏa mãn mọi nhu cầu của em để gã Viking to xác không chặt đầu họ.”

Wulf ném nhẹ một chiếc gối ôm về phía cậu.

Chris nhét chiếc gối ra sau lưng, không thèm đáp trả và tiếp tục đôi kên.

Wulf ngồi xuống trên chiếc ghế còn lại nhưng tâm trí anh cứ trôi về hình ảnh cô gái anh bỏ lại trong phòng cho khách. Anh luôn bối rối mỗi khi có chuyện dính dáng tới cô, và anh không có nhiều kinh nghiệm cho thứ cảm xúc mới mẻ này lắm. Anh là kiểu người đơn giản. Nếu có vấn đề xảy đến với anh, anh chỉ việc loại bỏ nó.

Nhưng anh không thể loại bỏ Cassandra được. Về mặt lí thuyết thì có thể nhưng làm thế là không đúng. Điều duy nhất anh có thể nghĩ ra là ném cô ra khỏi cửa, để cô tự lo hoặc giao cô cho Corbin.

Nhưng Ash đã giao phó cho anh việc canh chừng cô và anh ấy không thích lắm khi nhiệm vụ bị chuyển qua chuyển lại. Nếu Anh muốn vậy, chắc phải có lí do đằng hoàng. Anh chàng Atlantis chưa bao giờ làm gì mà không có lí do.

“Vậy rốt cuộc Cassandra biết được bao nhiêu chuyện về chúng ta?” Chris hỏi.

“Hình như là tất cả. Cô ấy nói rồi đấy, cô ấy là một Apollite.”

“Lai thôi.”

“Lai hay không thì có khác gì đâu?”

Chris nhún vai. “Khác ở chỗ em thật sự quý cô ấy. Cô ấy không phải kiểu chảnh chọe như mấy ả điếm giàu có ở trường.”

“Đừng có ăn nói hỗn xược như thế, Christopher.”

Chris đảo mắt. “Em xin lỗi, em quên mất anh ghét từ đó thế nào.”

Wulf ngả đầu dựa vào hai tay trong lúc xem ti vi. Đúng là Cassandra khác biệt. Cô khiến anh lại có cảm giác là người. Cô nhắc anh nhớ lại được làm người bình thường như thế nào. Thật âm áp biết bao.

“Chúa ơi. Hai người định đóng đô luôn ở sô-pha đây hả.”

Wulf nghiêng đầu ra sau và thấy cô đang đứng ở cửa ra vào. Cô lắc đầu nhìn cả hai rồi tiến lên trả lại điện thoại cho anh.

Chris cười phá lên và cho tiếng ti vi nhỏ xuống. “Tớ vẫn cứ thấy kì kì sao đó khi cậu đi lại trong nhà tớ.”

“Tin tớ đi, tớ còn ngạc nhiên hơn cậu nhiều.”

Chris bỏ qua lời nhận xét. “Chưa kể cảm giác kì quái khi cậu nhớ được anh ấy. Tớ cứ có ý muốn thôi thúc được giới thiệu hai người với nhau.”

Điện thoại Wulf vang lên bài nhạc chuông người đàn ông thép của nhóm Black Sabbath. Anh nghe máy ngay lập tức. Cassandra đi tới ngồi gần Chris trong lúc anh trả lời điện thoại.

“Cô ta làm gì ở đây?”

Cassandra nhú mày khi nghe thấy giọng chất vấn đầy khó chịu của Wulf.

“Là cuộc gọi từ bên an ninh,” Chris bảo cô.

“Sao cậu biết?”

“Bài nhạc chuông. Wulf nghĩ đề bài đó sẽ rất thú vị. Họ sống ở tòa nhà an ninh, cách không xa công biệt thự. Chắc có ai đỗ trước cổng và bấm chuông đòi vào.”

Cô tưởng bố cô đã bị ám ảnh về an ninh lắm rồi. “Nơi này là chỗ nào thế. Kho dự trữ vàng quốc gia à?”

“Không,” Chris đáp chân thành. “Có lẽ cậu vẫn còn tìm cách ra vào được nơi đó. Còn ở đây luôn có hai vệ sĩ bám theo cậu mọi lúc mọi nơi.”

“Nghe có vẻ như cậu đã từng cố trèo tường ra ngoài thì phải.”

“Nhiều hơn cậu tưởng.”

Cô cười phá lên khi nhớ tới lời Wulf lúc ở phòng cô. “Wulf cũng nói không thể thoát khỏi đây được.”

“Đúng đấy. Tin tớ đi, nếu có lối thoát, tớ đã tìm ra và sử dụng rồi.”

Wulf tắt máy và nhồm dậy.

“Người tới đón em à?” Chris hỏi.

“Không, là Corbin.”

“Cô ấy đi với Kat phải không?” Cassandra hỏi.

Anh gật đầu khi bước ra phía cửa.

Cassandra bám theo anh và nhìn thấy một chiếc Lotus Esprit màu đỏ bóng loáng đang đỗ trước cửa nhà. Cửa bên ghế phụ mở ra, Kat bước xuống và chạy về phía ngôi nhà.

“Chào nhóc, cậu ổn chứ?”

Cassandra mỉm cười. “Tớ không chắc lắm.”

“Sao cô ta lại ở đây?” Wulf hỏi Corbin khi cô tới gần.

Cô nàng Thợ săn đút hai tay vào túi và ghé lại gần anh. “Cô ấy cũng phục vụ Artemis. Nhiệm vụ của cô ấy là bảo vệ Cassandra, nên tôi nghĩ có lẽ sẽ khôn ngoan hơn nếu để cô ấy giúp anh.”

Wulf nhìn Kat nghi ngờ. “Tôi không cần ai giúp cả.”

Kat xù lông lên. “Bình tĩnh nào, Ngài Cơ bắp, tôi sẽ không cản trở gì anh đâu. Nhưng anh cần tôi thật đấy. Tình cờ tôi có quen biết Stryker. Tôi là cơ hội duy nhất nếu anh muốn đấu lại hắn.”

Wulf không chắc anh có thể tin cô không. “Lúc ở hộp đêm cô bảo không biết hắn mà.”

“Tôi không muốn lộ vỏ bọc, nhưng đó là trước khi các người tách hai chúng tôi ra, tôi phải thuyết phục Corbin đưa tôi tới chỗ Cassandra trước khi Stryker tìm ra cô ấy lần nữa.”

“Cô tin cô ta sao?” anh hỏi Corbin.

“Tôi chẳng tin ai cả, nhưng cô ấy nói đã ở cùng Cassandra năm năm rồi, mà rõ là trong thời gian đó Cassandra chẳng hề hấn gì cả.”

“Thôi được rồi,” Wulf miễn cưỡng đồng ý. Anh bắt gặp ánh mắt Corbin. “Đề điện thoại mở nhé, có thể tôi sẽ liên lạc.”

Corbin gật đầu rồi quay trở lại xe.

“Chúng ta vẫn chưa chính thức giới thiệu nhau,” Kat lên tiếng, chìa tay ra với anh trong lúc Corbin lái xe rời khỏi. Tôi là Katra.”

Wulf bắt tay cô. “Wulf.”

“Tôi biết.” Kat dẫn họ vào nhà, quay trở lại phòng khách, Chris vẫn ngồi yên trên ghế sofa.

Wulf khóa cánh cửa phía sau họ lại và cài then.

“Mà Wulf này,” Kat nói khi nhìn thấy chiếc ba lô của Chris. “Nếu anh định đưa Christopher lánh đi chỗ khác để bảo vệ cậu ấy thì tôi mong anh nghĩ lại.”

“Vì sao?”

Cô chỉ tay về phía ti vi. “Anh chưa xem tiết mục bắt cóc người thân của nhân vật chính để tổng tiền à?”

Wulf khịt mũi. “Tin tôi đi, không ai có thể cướp cậu ta khỏi Hội đồng Hộ vệ được.”

“Ngược lại đây,” Kat mỉa mai. “Không làm khó được Stryker đâu. Ngay khi anh thả cậu ta ra khỏi nhà, hắn và đám Illuminati của hắn sẽ cướp lấy cậu ta ngay dễ như trở bàn tay vậy. Cậu ấy sẽ không kịp tới được nơi an toàn nào khác cả.”

“Chúng không định giết cậu ấy đây chứ?” Cassandra hỏi.

“Không,” Kat đáp. “Không phải kiểu của Stryker. Hắn thích trừng phạt và đánh đúng chỗ đau của người ta nhất. Hắn sẽ trả Chris về, còn sống. Nhưng sẽ không được nguyên vẹn nữa.”

“Không được nguyên vẹn?” Chris lo lắng hỏi lại.

Kat liếc mắt xuống giữa hai chân cậu.

Ngay lập tức Chris che chỗ đó bằng cả hai tay. “Vớ vẩn.”

“Không đâu, cưng à, Stryker biết Wulf trân trọng khả năng tạo giống của cậu thế nào mà. Hắn sẽ cướp đoạt điều đó.”

“Chris,” Wulf lên giọng danh thép, “về phòng và khóa cửa lại ngay.”

Chris chạy ngay không chút chần chừ.

Wulf và Kat lờ mắt với nhau. “Nếu cô biết rõ gã này thế, làm thế nào để tôi tin cô không làm việc cho hắn?”

Kat khịt mũi. “Tôi còn chẳng ưa gì hắn. Tôi và hắn có chung một người bạn và người này khiến chúng tôi phải chạm mặt nhau vài lần suốt mấy thế kỉ qua.”

“Thế kỉ?” Cassandra hỏi. “Thật sao? Cậu là ai, Kat?”

Kat vỗ tay cô an ủi. “Tớ xin lỗi, Cass. Đáng ra tớ phải nói với cậu sớm hơn nhưng tớ sợ cậu không tin tớ. Cách đây năm năm, Stryker suýt giết được cậu, Artemis đã cử tớ đến để đảm bảo hắn không tới gần cậu nữa.”

Đầu Cassandra quay mòng trước một đồng thông tin mới tiếp nạp. “VẬY CHÍNH CẬU ĐÃ MỞ RA CỬA THÔNG Ở HỘP ĐÊM?”

Cô gật đầu. “Lúc đó tớ đã vi phạm tới chín điều luật đấy, nhưng tớ không muốn cậu bị thương. Tớ thề đấy.”

Wulf tiến lên trước. “Tại sao cô phải cố bảo vệ cô ấy khi cô ấy chỉ còn sống được vài tháng nữa?”

Kat thở sâu và lùi lại. Cô nhìn họ lần lượt rồi nói. “Tôi không còn ở đây chỉ để bảo vệ cô ấy nữa.”

Wulf chắn giữa Kat và Cassandra. Anh gồng mình lên như thể chuẩn bị chiến đấu. “Ý cô là sao?”

Kat nghiêng đầu để nhìn vào mắt Cassandra phía sau Wulf. “Giờ tôi ở đây còn là để đảm bảo đứa trẻ mà cô ấy đang mang sẽ chào đời khỏe mạnh.”

Ghi chú:

1. Dark Ages: Thời kì này được các nhà sử học đánh giá là thời kì tăm tối bởi các hủ tục mê tín dị đoan của các nhà thờ Thiên Chúa giáo, gây ra nghi kỵ và thanh trừng đối với những gì mà họ cho là dị giáo, tạo ra các cuộc thánh chiến giải quyết xung đột sắc tộc và tôn giáo, còn làng quê thì nạn cướp bóc tràn lan do người dân quá khổ cực.